

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců JUDr. Barbary Pořízkové a JUDr. Tomáše Rychlého v právní věci žalobce: **Ing. Dr. M. K.**, zast. JUDr. Jiřím Marvanem, advokátem se sídlem Vodičkova 710/31, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo kultury**, se sídlem Maltézské náměstí 471/1, Praha 1, proti rozhodnutí ministra kultury ze dne 22. 11. 2013, č. j. MK 53835/2013 OLP, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 12. 9. 2018, č. j. 9 A 211/2013 - 155,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á**.
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Žalobce (dále „stěžovatel“) se kasační stížností domáhá zrušení v záhlaví označeného rozsudku Městského soudu v Praze, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí ministra kultury specifikovanému tamtéž. Tímto rozhodnutím ministr kultury zamítl rozklad a potvrdil rozhodnutí ze dne 30. 4. 2013, č. j. MK 21808/2013 OPP, jímž žalovaný v řízení o určení právního vztahu podle § 142 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, deklaroval, že dům č. p. 13 na stavební parcele č. 33 v katastrálním území Dolní Javoří v obci Lázně Bělohrad je kulturní památkou.

[2] Nyní napadený rozsudek je druhým meritorním rozhodnutím městského soudu v této věci. Prvním rozsudkem ze dne 11. 11. 2016, č. j. 9 A 211/2013 - 78, ve znění doplňujícího usnesení ze dne 24. 11. 2016, č. j. 9 A 211/2013 - 74, rozhodnutí ministra kultury zrušil. Usoudil, že k zápisu nemovitosti do státních seznamů kulturních památek došlo v roce 1984 v rozporu s tehdejšími právními předpisy, v důsledku čehož nebyly splněny podmínky pro to, aby se jednalo o kulturní památku podle nyníjších předpisů, konkrétně přechodného ustanovení § 42 odst. 1 zákona č. 20/1987 Sb., o státní památkové péči. Zápisu do seznamu státních kulturních památek mělo předcházet správní řízení ukončené vydáním rozhodnutí o zápisu. Rozhodnutí s požadovanými náležitostmi však vydáno nebylo a k zápisu došlo bez toho, aby bylo jednáno s tehdejšími vlastníky

nemovitosti. I kdyby dopis odboru kultury Okresního národního výboru v Jičíně ze dne 5. 12. 1983 představoval rozhodnutí o zápisu památky, toto rozhodnutí by bylo nicotné; pravomoc ho vydat totiž měly výkonné orgány krajských národních výborů.

[3] První rozsudek městského soudu byl zrušen rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 2. 2018, č. j. 9 As 330/2016-192, proto, že městský soud se vůbec neměl uvedenými otázkami zabývat. V řízení o určení právního vztahu nelze přezkoumávat, zda zápis památky ve státních seznamech kulturních památek proběhl v souladu s dřívějším zákonem č. 22/1958 Sb., o kulturních památkách, pokud (i.) tento zápis existoval ke dni 1. 1. 1988 (vstup v účinnost zákona o státní památkové péči), (ii.) byl zanesen za účinnosti zákona o kulturních památkách a (iii.) jasně identifikoval zapsanou památku.

[4] Nyní napadaným rozsudkem městský soud žalobu zamítl, jelikož dospěl k závěru, že splnění bodů (i.) až (iii.) ze správního spisu spolehlivě vyplývá.

[5] K námitkám nicotnosti rozhodnutí o provedení zápisu a zápisu jako takového, na které se stěžovatel soustředil ve svých posledních podáních, zdůraznil, že podle závazného právního názoru Nejvyššího správního soudu je z hlediska § 42 odst. 1 zákona o státní památkové péči podstatný výlučně zápis ve státních seznamech kulturních památek, nikoli rozhodnutí o něm. Zápis samotný je pak evidenčním (faktickým) úkonem, kterým se nezakládaly, neměnily ani nerušily práva a povinnosti vlastníků věci. Takový úkon nemůže být nicotný, jelikož tehdy účinný zákon č. 71/1967 Sb., o správním řízení (správní řád), nicotnost neupravoval a nynější správní řád omezuje nicotnost výlučně na rozhodnutí (§ 77). Ustanovení správního řádu z roku 2004 se navíc použijí jen pro úkony správních orgánů učiněné po účinnosti tohoto zákona, tj. po 1. 1. 2006 (§ 182).

II. Shrnutí kasačních námitek stěžovatele

[6] Stěžovatel má za to, že městský soud nesprávně posoudil některé právní otázky a zatížil řízení vadami. Podstatou jeho námitek je tvrzení, že zápis nemovitosti do seznamů státních kulturních památek je nezákonný a nicotný. V kasační stížnosti a dalších podáních obsáhle vysvětluje, v čem tyto vady přesně spočívaly, proč k nim měl městský soud přihlédnout a proč tomu nebránil závazný právní názor Nejvyššího správního soudu v rozsudku sp. zn. 9 As 330/2016.

[7] Stěžovatel vychází z toho, že podle Nejvyššího správního soudu je existence zápisu do státního seznamu kulturních památek ke dni 1. 1. 1988 jedinou podmínkou pro to, aby se jednalo o kulturní památku také podle nynější úpravy. Konstatuje proto, že zápis představuje stěžejní a závazný podklad napadeného správního rozhodnutí. V návaznosti na to uvádí, že podle § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), soud k námitce přezkoumává také zákonnost závazného podkladu přezkoumávaného rozhodnutí, není-li jím sám vázán a neumožňuje-li zákon napadnout takový úkon samostatnou žalobou ve správním soudnictví. Stěžovatel má za to, že v nynější věci byly podmínky pro přezkum zápisu jakožto závazného podkladu napadeného rozhodnutí splněny. Jelikož se městský soud souvisejícími námitkami nezabýval, zatížil řízení vadou, která měla za následek nezákonnost rozhodnutí ve věci samé, a stěžovateli odepřel přístup k soudu.

pokračování

[8] Dále namítá, že zápis byl proveden na základě rozhodnutí, které bylo nicotné pro absolutní nedostatek pravomoci rozhodujícího orgánu (okresního národního výboru), v důsledku čehož je nicotný také samotný zápis. Na nicotné rozhodnutí je třeba hledět tak, jako by nikdy neexistovalo, nemá žádné právní účinky. Na jeho základě tedy nemohlo dojít k zápisu nemovitosti do seznamu kulturních památek. Stěžovatel zdůrazňuje, že nicotnost nezhojí ani plynutí času, je k ní nutné přihlížet kdykoli a z úřední povinnosti. V reakci na odůvodnění městského soudu dodává, že se nedomáhá odklizení nicotného správního aktu podle § 77 správního řádu, ale přihlídnutí k jeho nicotnosti v navazujících řízeních. Doktrína i judikatura, ze které cituje, přitom pojednávala o nicotnosti již před účinností správního řádu z roku 2004.

[9] K uvedeným závěrům podle stěžovatele dospěl i ministr kultury v rozhodnutí ze dne 18. 5. 2016, č. j. MK 34092/2016 OLP, v obdobné věci. Konstatoval tam, že nemovitosti byly do seznamu kulturních památek (v 60. letech minulého století) zapsány bez zákonného podkladu, šlo proto o zápis nicotný a nemovitosti nelze považovat za kulturní památky.

[10] Poukazuje také na to, že k zápisu nemovitosti do seznamu kulturních památek došlo v období komunistického režimu a na takový zápis se tedy nelze bez dalšího spolehnout. Zájmy totalitního státu mohly kolidovat se zájmy jednotlivce, proto nelze správnost zápisu presumovat za situace, kdy není podložen dalšími důkazy (stěžovatel v tomto ohledu spatřuje paralelu mezi nynější věcí a věcí řešenou Ústavním soudem v nálezů ze dne 17. 5. 2011, sp. zn. I. ÚS 3248/10, týkající se vyvlastnění pozemků a souvisejícího zápisu do pozemkových knih).

[11] V této souvislosti znovu zdůrazňuje, že žádný z úkonů v procesu, který vyústil v zápis nemovitosti do státní evidence, nebyl proveden v souladu s tehdejší právní úpravou, k čemuž měl městský soud přihlídnout.

[12] V zájmu komunistického režimu bylo také pokrýt předchozí protiprávní postup přechodným ustanovením § 42 odst. 1 zákona o státní památkové péči (přijátého v roce 1987). Podle judikatury Ústavního soudu je povinností obecných soudů interpretovat a aplikovat právní předpisy přijaté za dřívějšího režimu v souladu se základními východisky demokratického právního státu.

[13] V rozporu se základními atributy právního státu jsou podle stěžovatele i listiny, ze kterých městský soud vycházel. Rozhodnutí okresního národního výboru (dopis) ze dne 5. 12. 1983 a dopis okresního národního výboru ze dne 30. 12. 1987 jsou právně irelevantní a nicotné z důvodu absolutního nedostatku pravomoci a formy. Z těchto důvodů nejde o veřejné listiny, které by osvědčovaly pravdivost toho, co je v nich uvedeno. Zápis okresní komise státní památkové péče z roku 1978 byl vydán nekompetentním orgánem, výše uvedené tedy platí také pro něj. Rozhodnutí o udělení státního příspěvku ze dne 1. 8. 1979 bylo adresováno osobě, které být adresováno nemělo, neboť v té době nebyla vlastníkem dotčené nemovitosti ani k ní neměla žádný jiný právní vztah. Také u tohoto rozhodnutí platí, že bylo vydáno nekompetentním orgánem s důsledky výše uvedenými. Dopis Krajského střediska státní památkové péče a ochrany přírody Východočeského kraje ze dne 24. 10. 1984 byl adresován zemřelému a nikdy nemohl být

doručen, takže ani jej nelze považovat za výkon veřejné správy. U všech uvedených listin navíc platí, že je soud hodnotil pouze povrchně a jednostranně.

[14] Navrhuje proto zrušení napadeného rozsudku městského soudu i rozhodnutí ministra kultury.

III. Obsah vyjádření žalovaného

[15] Žalovaný se plně ztotožňuje s napadeným rozsudkem a má za to, že právní názor Nejvyššího správního soudu v rozsudku sp. zn. 9 As 330/2016 neumožňuje žádný jiný výklad než ten, kterým se městský soud řídil.

[16] Má za to, že stěžovatel různými způsoby (např. extenzivním výkladem § 75 odst. 2 s. ř. s.) přenáší argumentaci mimo rámec nynějšího soudního řízení zpět k rozhodnutí o zápisu, oběma soudy však bylo srozumitelně vysvětleno, proč k tomu není důvod. Podle žalovaného proto není smysluplné se k této argumentaci vyjadřovat.

[17] Poukaz stěžovatele na rozhodnutí ministra kultury č. j. MK 34092/2016 OLP považuje za nepřipadný, neboť v odkazované věci šlo na rozdíl od věci nynější o rozsah kulturní památky, nikoli o její samotnou existenci. Rozhodnutí navíc bylo vydáno před rozsudkem Nejvyššího správního soudu sp. zn. 9 As 330/2016 a pozdější rozhodnutí soudu má jednoznačně přednost.

[18] Navrhuje zamítnutí kasační stížnosti.

IV. Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[19] Nejvyšší správní soud posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou a stěžovatel je zastoupen advokátem (§ 102, § 105 a § 106 s. ř. s.).

[20] Vzhledem k tomu, že se jedná o opakovanou kasační stížnost, zabýval se dále otázkou její přípustnosti s ohledem na § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. Podle tohoto ustanovení je opakovaná kasační stížnost přípustná, pouze pokud je podána z důvodu tvrzeného nedodržení závazného právního názoru Nejvyššího správního soudu. Judikatura dále dovodila, že s ohledem na smysl a účel citovaného ustanovení musí být taková kasační stížnost přípustná také tehdy, jestliže směřuje k právním otázkám, které v řízení o první kasační stížnosti nebyly a nemohly být řešeny (srovnej usnesení rozšířeného senátu ze dne 8. 7. 2008, č. j. 9 Afs 59/2007 - 56, č. 1723/2008 Sb. NSS, či ze dne 22. 3. 2011, č. j. 1 As 79/2009 - 165, č. 2365/2011 Sb. NSS).

[21] Stěžovatel namítá právě to, že městský soud nesprávně posoudil, případně se vůbec nezabýval právními otázkami, které bylo potřeba řešit a u kterých to nebylo možné v řízení o první kasační stížnosti. Ve skutečnosti se sice v mnoha ohledech jedná o nepřímou polemiku s právním názorem Nejvyššího správního soudu v prvním rozsudku sp. zn. 9 As 330/2016, kterým jsou v tomto řízení oba soudy vázány (k vázanosti městského soudu viz § 110 odst. 4 s. ř. s., k vázanosti Nejvyššího správního soudu viz např. citované usnesení sp. zn. 9 Afs 59/2007) a který stěžovatel nemůže přípustně zpochybňovat

pokračování

opakovanou kasační stížností, v nynější věci se přesto o přípustnou kasační stížnost jedná. Nejvyšší správní soud dospěl k tomuto závěru zejména proto, že stěžovatel mezi jinými uplatnil i námitky nezákonného hodnocení důkazů městským soudem a nesprávného posouzení nově tvrzené nicotnosti zápisu. Vzhledem k tomu, že se tyto výtky vztahují k úvahám městského soudu učiněným v dalším řízení po zrušení jeho prvního rozsudku, je na ně obecně nutné nahlížet jako na přípustné.

[22] Přistoupil proto k přezkumu rozsudku městského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů. Ověřil také, zda netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[23] Dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[24] S ohledem na obsah kasačních námitek považuje za vhodné nejprve stručně zopakovat důvody, které jej vedly k přijetí závazného právního názoru uvedeného výše v bodě [3] tohoto rozsudku.

[25] Východiskem jeho úvah bylo, že podle zákona o kulturních památkách z roku 1958 se věc stávala kulturní památkou přímo ze zákona (naplněním v zákoně uvedených materiálních znaků) a zápis do státního seznamu kulturních památek měl pouze evidenční význam. Zákon o státní památkové péči z roku 1987 již vycházel z jiné filozofie: podle něj se věc stávala a stává kulturní památkou právní mocí rozhodnutí o prohlášení za kulturní památku. Nový zákon musel také logicky obsahovat přechodné ustanovení obsahující úpravu toho, co bude s dosavadními kulturními památkami, ke kterým z povahy věci nemohlo existovat konstitutivní rozhodnutí vyžadované novou právní úpravou. Řešením byl již zmiňovaný § 42 odst. 1 zákona o státní památkové péči, podle kterého se kulturní památky zapsané do státních seznamů podle dřívějších právních předpisů považují za kulturní památky také podle nového zákona. U věcí, které naplňovaly znaky kulturní památky, avšak do seznamů nebyly zapsány, status kulturní památky zanikl dnem 1. 1. 1988 (viz body [39] až [51] rozsudku sp. zn. 9 As 330/2016).

[26] Smyslem § 42 odst. 1 zákona o státní památkové péči bylo určit jednoduché a jasné kritérium, které by zajistilo kontinuitu ochrany kulturních památek; proto se toto ustanovení soustředí výlučně na zápis do seznamu kulturních památek a nezmiňuje rozhodnutí o zápisu (jakkoli mělo zápisu předcházet). Při přijímání nové úpravy bylo potřeba vzít v potaz, že zákon o kulturních památkách byl účinný téměř 30 let a hrozilo riziko, že po několika desítkách let již nemusí být možné dohledat ke všem zápisům podklady. Spojení *podle dřívějších právních předpisů* proto Nejvyšší správní soud nevyložil jako stěžovatel tak, že k zápisu muselo dojít v souladu s dřívějšími právními předpisy, ale tak, že k zápisu došlo za jejich účinnosti (body [52] až [58] rozsudku sp. zn. 9 As 330/2016).

[27] Tímto přístupem nijak nezpochybňoval, že státní orgány byly za účinnosti dřívějšího zákona o kulturních památkách povinny řídit se právní úpravou vztahující se k zápisu do státního seznamu kulturních památek. Zdůraznil však, že případná pochybení v tomto procesu bylo namíste řešit zejména opravnými prostředky podle tehdejší úpravy, nikoli v řízení o určení právního vztahu podle § 142 správního řádu, jehož povaha není

pro řešení otázek tohoto typu vhodná. Smyslem vedení tohoto řízení je odstranění sporu nebo nejasností, které brání dotčené osobě v uplatnění jejích práv a které nelze vyřešit či odstranit v jiném řízení či prostřednictvím vydání osvědčení; typicky v rovině otázek hmotného práva, které doposud nebyly předmětem autoritativního vyřešení ze strany veřejné správy. Řízení o určení právního vztahu však nemůže sloužit k přezkumu výsledku činnosti správních orgánů, se kterým zákon spojuje další účinky. Takový přístup by byl nejen prakticky obtížný, jak bylo naznačeno výše, ale narážel by také na hlediska právní jistoty, jelikož zahájení uvedeného řízení není vázáno lhůtou (body [56] a [59] až [71] rozsudku sp. zn. 9 As 330/2016).

[28] Nejvyšší správní soud tedy uzavřel, že s ohledem na kritéria v § 42 odst. 1 zákona o státní památkové péči se lze v řízení o určení právního vztahu zabývat pouze těmito okruhy otázek: (i.) existencí zápisu ve státních seznamech kulturních památek ke dni 1. 1. 1988, (ii.) provedením zápisu za účinnosti dřívějších právních předpisů, (iii.) zápisem věci jako kulturní památky, (iv.) možností identifikovat zapsanou kulturní památku podle zapsaných údajů ve státních seznamech kulturních památek, případně doprovodných listin (bod [65] rozsudku sp. zn. 9 As 330/2016).

[29] Stěžovatel se nyní pokouší obejít tento závěr námitkou, že zákonnost zápisu měla být přezkoumána proto, že se jedná o podkladový úkon v intencích § 75 odst. 2, věty druhé, s. ř. s. S takovou argumentací se Nejvyšší správní soud nemůže ztotožnit, protože vědomě přehlíží veškeré výše uvedené důvody. Stěžovatel se také nesprávně domnívá, že zápis je podkladovým úkonem ve smyslu citovaného ustanovení, tedy *závazným podkladem přezkoumávaného rozhodnutí*. Nejde totiž o to, že by před vydáním napadeného rozhodnutí musel být vydán určitý podklad, ze kterého by rozhodující orgán byl povinen vycházet (jako je tomu např. u závazných stanovisek podle § 149 správního řádu z roku 2004). Jde o posouzení zákonných podmínek vyplývajících z § 42 odst. 1 zákona o státní památkové péči rozhodujícím orgánem.

[30] Podobně tomu je s námitkou nicotnosti zápisu do státního seznamu kulturních památek, kterou stěžovatel odvozuje od dříve tvrzené nicotnosti rozhodnutí o zápisu. Nejvyšší správní soud již v předchozím rozsudku vysvětlil, proč pro nynější věc není podstatná bezvadnost a dokonce ani existence rozhodnutí o zápisu. Stěžovatel pouze účelově posouvá svoji argumentaci k tomu, že jím tvrzené vady rozhodnutí o zápisu způsobují nicotnost zápisu samotného. Nejvyšší správní soud již také zdůvodnil, proč v rámci řízení o určení právního vztahu nelze přezkoumávat, zda byl zápis do státního seznamu kulturních památek proveden v souladu s tehdejšími právními předpisy. Posuzování otázky nicotnosti zápisu přitom není ničím jiným. Byť tedy nicotnost je zásadní vadou, spočívající v právní neexistenci aktu, pro nynější věc nemá relevanci. Podstatná je výlučně faktická existence zápisu.

[31] Odlišný právní názor ministra kultury ve stěžovatelem zmiňovaném rozhodnutí č. j. MK 34092/2016 OLP není pro soud závazný (ostatně v opačném případě by soudní přezkum rozhodnutí správního orgánu zcela ztratil smysl). Nelze také přehlédnout, že odkazované rozhodnutí bylo vydáno dne 18. 5. 2016, tedy téměř dva roky před vydáním rozsudku sp. zn. 9 As 330/2016 dne 7. 2. 2018. Ministr kultury v této době nemohl být obeznámen s pozdějším právním názorem Nejvyššího správního soudu.

pokračování

[32] Vzhledem k výše uvedenému městský soud nemusel pokračovat v posuzování stěžovatelovy námítky nicotnosti a nadbytečně hodnotil, zda zápis mohl či nemohl být podle dřívější právní úpravy nicotný. Jakkoli má stěžovatel pravdu v tom, že nicotnost správních aktů je kategorií, se kterou doktrína i judikatura počítala již před účinností správního řádu z roku 2004, a v tom, že přechodné ustanovení § 182 správního řádu z roku 2004 neznemožňuje hodnocení dřívějších správních aktů jako nicotných, pouze vylučuje prohlášení jejich nicotnosti postupem podle § 77 téhož zákona, na zákonnost napadeného rozsudku to nemá vliv. Jak již bylo uvedeno, posouzení těchto otázek není pro závěr o (ne)splnění podmínek § 42 odst. 1 zákona o státní památkové péči rozhodné. Není proto účelné je dále rozebírat.

[33] Nejvyšší správní soud nicméně považuje za vhodné na tomto místě znovu zdůraznit, že výše uvedenými závěry nijak nezlehčuje závažnost stěžovatelem tvrzených vad. Prostor pro jejich posouzení se však nenachází zde, ale zejména v řízeních o opravných prostředcích (v podrobnostech viz bod [56] rozsudku sp. zn. 9 As 330/2016), včetně případného hodnocení nicotnosti zápisu či rozhodnutí o něm. Přestože obecně se k nicotnosti správního aktu přihlíží i v navazujících řízeních, v nynější věci je situace odlišná. Je tomu tak s ohledem na výše uvedený výklad § 42 odst. 1 zákona o státní památkové péči a povahu řízení o určení právního vztahu.

[34] Uvedený přístup není rozporný s principy demokratického právního státu. Jistě nelze vyloučit, že k zápisu nemovitosti do státního seznamu kulturních památek došlo za minulého režimu nezákonně, případně že v dnešní době by již věc za kulturní památku nebyla prohlášena. Volba výše uvedeného kritéria v přechodném ustanovení § 42 odst. 1 zákona o státní památkové péči se však jeví i z dnešního pohledu rozumně. Zákonodárce zvolil relativně jednoduchý a funkční způsob, jak zajistit kontinuitu ochrany existujících kulturních památek. Z hlediska ochrany práv vlastníků kulturních památek je pak podstatné, že § 8 zákona o státní památkové péči umožňuje zrušit prohlášení věci za kulturní památku. Procesní vady (včetně těch nejzávažnějších) tedy nemají nadále význam (nedošlo-li k využití opravných prostředků). Pokud však k zápisu věci do seznamu státních kulturních památek došlo a nemělo dojít proto, že věc vůbec nemá znaky kulturní památky, tento její status může být zrušen (viz body [80] až [84] rozsudku sp. zn. 9 As 330/2016).

[35] Lze tedy uzavřít, že žádná ze stěžovatelových námitek nemění nic na tom, že předmětem posouzení byl v nynější věci pouze faktický stav zápisu ve státním seznamu kulturních památek z hlediska kritérií uvedených v bodě [28] tohoto rozsudku. Tím se městský soud podrobně zabýval na str. 14 a 15 napadeného rozsudku a jeho pregnantnímu odůvodnění nelze nic vytknout. Nejvyšší správní soud proto pouze shrnuje, že z kopie listu státního seznamu kulturních památek vyplývá, že do něj dne 28. 5. 1984 bylo zapsáno *stavení čp. 13 Dolní Javoří, okres Jičín, Lázně Běláhrad, č. Rejstříku 4676*. Tento zápis je dostatečně určitý a ve spojení s dalšími doplňujícími podklady ve správním spise (zejména dopisem Okresního národního výboru v Jičíně ze dne 5. 12. 1983 – zápisu do seznamu kulturních památek – připojeným v opise ke sdělení téhož orgánu ze dne 30. 12. 1987, vyrozuměním o zápisu kulturní památky do státního seznamu podle § 7 zákona o kulturních památkách ze dne 24. 10. 1984 a listin dokládajících přechody a převody nemovitosti mezi jednotlivými vlastníky, viz poslední odstavec na str. 15 napadeného

rozsudku) nenechává žádnou pochybnost o tom, že se jedná o dotčenou nemovitost a že k zápisu došlo před 1. 1. 1988.

[36] Stěžovatel sice v kasační stížnosti rozporuje vypovídací hodnotu jednotlivých důkazních prostředků, jeho námitky však nejsou opodstatněné. Nejvyšší správní soud zdůrazňuje, že kasační argumentace vůbec nesměřuje ke stěžejnímu podkladu výše uvedených závěrů, kterým je list ze státního seznamu kulturních památek, ale pouze k podkladům doplňujícím. Dále nelze přehlédnout, že se stěžovatelovy námitky ve skutečnosti vztahují k zákonnosti postupu jednajících orgánů při vydání (vyhotovení) jednotlivých listin, nikoli k tomu, zda z nich vyplývá faktická existence zápisu ve státním seznamu kulturních památek.

[37] Otázky, zda jednotlivé listiny vyhotovily k tomu příslušné orgány, mají potřebné náležitosti a jsou adresovány způsobilému subjektu, jsou z tohoto pohledu irelevantní. Podstatné je, že z nich vyplývá, že k zápisu došlo.

[38] To, jestli se jedná o veřejné listiny, obecně bez významu není, jelikož u takových listin se předpokládá autenticita a pravost, není-li prokázán opak, tedy mají v procesu dokazování odlišné postavení než listiny soukromé. Městský soud však podklady ve správním spise nehodnotil jako veřejné listiny, ani tak s nimi nepracoval (k tomuto aspektu se totiž vůbec nevyjadřoval), námitka stěžovatele se proto míjí s rozhodovacími důvody napadeného rozsudku. Navíc, i kdyby se nejednalo o listiny veřejné, ale soukromé, neznamenaloby to, že nemají žádnou vypovídací hodnotu.

[39] Námitku povrchního a jednostranného hodnocení důkazů stěžovatel dále nerozvedl, Nejvyššímu správnímu soudu proto není zřejmé, na jakých konkrétních aspektech by měla spočívat; s hodnocením podkladů ve správním spise se ztotožnil, jak již bylo uvedeno.

V. Závěr a náklady řízení

[40] Nejvyšší správní soud kasačním námitkám nepřisvědčil a neshledal ani vadu, ke které by musel přihlédnout z úřední povinnosti, kasační stížnost proto zamítl podle § 110 odst. 1, věty poslední, s. ř. s.

[41] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel, který neměl ve věci úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nevznikly.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 27. března 2020

JUDr. Radan Malík
předseda senátu